

Curtea Constitutionala

Decizie nr. 266/2014

din 07/05/2014

Publicat in Monitorul Oficial, Partea I nr. 464 din 25/06/2014

Decizia nr. 266/2014 referitoare la exceptia de neconstitutionalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedura civila, precum si celor ale art. 2 alin. (1) si (1²) si art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator

*Nu mai exista amendamente consemnate până la data de 30/06/2014.
Textele actelor actualizate sunt reproduceri neoficiale ale unor acte ce au suferit numeroase modificări de-a lungul timpului, dar care nu au fost republicate în Monitorul Oficial. La astfel de texte nu se va face referire în nici un document oficial ele având numai un caracter informativ. Indaco Systems nu își asumă răspunderea pentru consecințele juridice generate de folosirea acestor acte.
Aplicația Lege4 a fost actualizată până la data de: 30/06/2014.*

Augustin Zegrean	- presedinte
Valer Dorneanu	- judecator
Toni Grebla	- judecator
Petre Lazaroiu	- judecator
Mircea Stefan Minea	- judecator
Daniel Marius Morar	- judecator
Mona-Maria Pivniceru	- judecator
Puskas Valentin Zoltan	- judecator
Tudorel Toader	- judecator
Ingrid Alina Tudora	- magistrat-asistent

1. Pe rol se afla solutionarea exceptiei de neconstitutionalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedura civila, precum si celor ale art. 2 alin. (1) si art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator, exceptie ridicata de Societatea Comerciala CEZ Vanzare - S.A. din Craiova, judetul Dolj, prin mandatar Societatea Comerciala EOS KSI Romania - S.R.L. din Bucuresti in Dosarul nr. 14.501/215/2013 al Judecatoriei Craiova - Sectia civila. Exceptia formeaza obiectul Dosarului Curtii Constitutionale nr. 531D/2013.

2. Dezbaterile au avut loc in sedinta publica din 3 aprilie 2014, in prezenta reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer, si au fost consemnate in incheierea din acea data, cand, avand nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, in conformitate cu prevederile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea si functionarea Curtii Constitutionale, a amanat pronuntarea pentru data de 15 aprilie 2014, cand, avand in vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecata, a amanat pronuntarea pentru 6 mai 2014. La aceea data, avand nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amanat pronuntarea pentru 7 mai 2014, cand a pronuntat prezenta decizie.

CURTEA,

avand in vedere actele si lucrarile dosarului, constata urmatoarele:

3. Prin incheierea din 21 iunie 2013, pronuntata in Dosarul nr. 14.501/215/2013, Judecatoria Craiova - Sectia civila a sesizat Curtea Constitutionala cu exceptia de neconstitutionalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedura civila, precum si celor ale art. 2 alin. (1) si art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator. Exceptia a fost ridicata de reclamanta Societatea Comerciala CEZ Vanzare - S.A. din Craiova, judetul Dolj, prin mandatar Societatea Comerciala EOS KSI Romania - S.R.L. din Bucuresti, intr-o cauza avand ca obiect pretentii.

4. In motivarea exceptiei de neconstitutionalitate autoarea acesteia sustine ca prevederile art. 200 din Codul de procedura civila sunt neconstitutionale in masura in care aplicarea acestor dispozitii procedurale este extinsa la aspecte care tin de judecarea propriu-zisa a cererii de chemare in judecata. Arata ca, atat timp cat a indicat motivele de fapt si de drept in cererea de chemare in judecata, eventualele nelamuriri privind alte aspecte nu pot atrage sanctiunea anularii cererii de chemare in judecata, pentru ca exista dispozitii speciale pentru faza de chemare in judecata in care se pot lamuri aspectele de fapt si de drept, inclusiv prin administrarea de probatorii, mai ales in conditiile in care multe din asemenea chestiuni care vizeaza aspecte de fapt pot fi lamurite si prin discutii contradictorii si explicatii orale prezentate in fata instantelor de judecata. In acest context, arata ca art. 200

din Codul de procedura civila contravine dispozitiilor constitutionale ale art. 21 alin. (1) si (3) si art. 53, prin restrangerea accesului liber la justitie, intrucat dezideratul asigurarii dreptului la un proces echitabil este pus in umbra de acela al solutionarii cauzelor intr-un termen rezonabil, in masura in care prevederile criticate din Codul de procedura civila sunt aplicate dincolo de verificarea continutului formal al cererii de chemare in judecata. Asa fiind, autoarea exceptiei considera ca procedura regularizarii cererii de chemare in judecata nu poate inlocui, prin masurile dispuse, faza judecatii propriu-zise a cererii prin aplicarea abuziva a dispozitiilor procedurale, intrucat o asemenea interpretare si aplicare a legii ofera cadrul realizarii denegarii de dreptate.

5. Referitor la prevederile art. 2 alin. (1) si art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator, autoarea exceptiei sustine, in esenta, ca aceste texte de lege sunt neconstitutionale si contravin art. 21 si art. 53 din Constitutie, in masura in care instantele de judecata considera ca, prin refuzul partilor de a se prezenta la sedinta privind avantajele medierii, se poate aplica sanctiunea anularii cererii de chemare in judecata sau se pot aplica sanctiuni procedurale de natura a duce la suspendarea cererii de chemare in judecata.

6. Judecatoria Craiova - Sectia civila considera ca exceptia de neconstitutionalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedura civila si ale art. 2 alin. (1) si art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator este inadmisibila. In acest sens, arata ca neconstitutionalitatea prevederilor de lege criticate este dedusa de autoarea exceptiei din modul de interpretare si aplicare a acestora de catre instanta de judecata, problematica ce nu intra in sub incidenta controlului de constitutionalitate. Asa fiind, apreciaza ca interpretarea si aplicarea unei prevederi legale sunt resortul exclusiv al instantei de judecata care solutioneaza cauza, precum si al instantelor de control judiciar, daca este cazul.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, incheierea de sesizare a fost comunicata presedintilor celor doua Camere ale Parlamentului, Guvernului si Avocatului Poporului, pentru a-si exprima punctele de vedere asupra exceptiei de neconstitutionalitate.

8. Presedintii celor doua Camere ale Parlamentului, Guvernul si Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra exceptiei de neconstitutionalitate.

C U R T E A,

examinand incheierea de sesizare, raportul intocmit de judecatorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozitiile Constitutiei, precum si Legea nr. 47/1992, retine urmatoarele:

9. Curtea Constitutionala a fost legal sesizata si este competenta, potrivit dispozitiilor art. 146 lit. d) din Constitutie, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 si 29 din Legea nr. 47/1992, sa solutioneze exceptia de neconstitutionalitate.

10. Obiectul exceptiei de neconstitutionalitate, astfel cum a fost retinut prin dispozitivul incheierii de sesizare, il constituie prevederile art. 200 din Codul de procedura civila, precum si cele ale art. 2 alin. (1) si art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006, cu modificarile si completarile ulterioare, prevederi care au urmatoarea redactare:

- Art. 200 din Codul de procedura civila intitulat "Verificarea cererii si regularizarea acesteia":

"(1) Completul caruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifica, de indata, daca cererea de chemare in judecata indeplineste cerintele prevazute la art. 194-197.

(2) Cand cererea nu indeplineste aceste cerinte, reclamantului i se vor comunica in scris lipsurile, cu mentiunea ca, in termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicarii, trebuie sa faca completarile sau modificarile dispuse, sub sanctiunea anularii cererii. Se excepteaza de la aceasta sanctiune obligatia de a se desemna un reprezentant comun, caz in care sunt aplicabile dispozitiile art. 202 alin. (3).

(3) Daca obligatiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt indeplinite in termenul prevazut la alin. (2), prin incheiere, data in camera de consiliu, se dispune anulara cererii.

(4) Impotriva incheierii de anulare, reclamantul va putea face numai cerere de reexaminare, solicitand motivat sa se revina asupra masurii anularii.

(5) Cererea de reexaminare se face in termen de 15 zile de la data comunicarii incheierii.

(6) Cererea se solutioneaza prin incheiere definitiva data in camera de consiliu, cu citirea reclamantului, de catre un alt complet al instantei respective, desemnat prin repartizare aleatorie, care va putea reveni asupra masurii anularii daca aceasta a fost dispusa eronat sau daca neregularitatile au fost inlaturate in termenul acordat potrivit alin. (2).

(7) In caz de admitere, cauza se retrimite completului initial investit."

- Art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006:

"Daca legea nu prevede altfel, partile, persoane fizice sau persoane juridice, sunt obligate sa participe la sedinta de informare privind avantajele medierii, inclusiv, daca este cazul, dupa declansarea unui proces in fata instantelor competente, in vederea solutionarii pe aceasta cale a conflictelor in materie civila, de familie, precum si in alte materii, in conditiile prevazute de lege."

- Art. 60¹ din Legea nr. 192/2006:

"(1) In litigiile ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii sau al altei forme alternative de solutionare a conflictelor, partile si/sau partea interesata, dupa caz, sunt tinute sa faca dovada ca au participat la sedinta de informare cu privire la avantajele medierii, in urmatoarele materii:

a) in domeniul protectiei consumatorilor, cand consumatorul invoca existenta unui prejudiciu ca urmare a achizitionarii unui produs sau unui serviciu defectuos, a nerespectarii clauzelor contractuale ori garantiilor

acordate, a existentei unor clauze abuzive cuprinse in contractele incheiate intre consumatori si operatori economici ori a incalcarii altor drepturi prevazute in legislatia nationala sau a Uniunii Europene in domeniul protectiei consumatorilor;

b) in materia dreptului familiei, in situatiile prevazute la art. 64;

c) in domeniul litigiilor privind posesia, granituiria, stramutarea de hotare, precum si in orice alte litigii care privesc raporturile de vecinatate;

d) in domeniul raspunderii profesionale in care poate fi angajata raspunderea profesionala, respectiv cauzele de malpraxis, in masura in care prin legi speciale nu este prevazuta o alta procedura;

e) in litigiile de munca izvorate din incheierea, executarea si incetarea contractelor individuale de munca;

f) in litigiile civile a caror valoare este sub 50.000 lei, cu exceptia litigiilor in care s-a pronuntat o hotarare executorie de deschidere a procedurii de insolventa, a actiunilor referitoare la registrul comertului si a cazurilor in care partile aleg sa recurga la procedura prevazuta la art. 1.013-1.024 sau la cea prevazuta la art. 1.025-1.032 din Legea nr. 134/2010, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare;"

11. In opinia autoarei exceptiei de neconstitutionalitate, aceste prevederi de lege contravin dispozitiilor constitutionale ale art. 21 privind accesul liber la justitie si art. 53 referitor la restrangerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertati.

12. Examinand exceptia de neconstitutionalitate, referitor la prevederile art. 2 alin. (1) si art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, Curtea retine ca autoarea exceptiei sustine ca aceste prevederi de lege sunt neconstitutionale si contravin art. 21 si art. 53 din Constitutie, in masura in care instantele de judecata considera ca, prin refuzul partilor de a se prezenta la sedinta de informare privind avantajele medierii, se poate aplica sanctiunea anularii cererii de chemare in judecata sau se pot aplica sanctiuni procedurale de natura a duce la suspendarea cererii de chemare in judecata.

13. Fata de critica formulata, Curtea observa ca medierea a fost consacrata in dreptul roman odata cu intrarea in vigoare a Legii nr. 192/2006. Potrivit art. 1 alin. (1) din aceasta lege, medierea reprezinta "o modalitate de solutionare a conflictelor pe cale amiabila, cu ajutorul unei terte persoane specializate in calitatea de mediator, in conditii de neutralitate, impartialitate, confidentialitate si avand liberul consimtamant al partilor". Pornind de la definitia medierii, aceasta poate fi calificata ca fiind o procedura facultativa, informala, amiabila, confidentiala si desfasurata in prezenta unui mediator.

14. Pentru a determina obiectul medierii, respectiv cazurile in care partile pot recurge la mediere, Curtea observa ca, asa cum reiese din cuprinsul art. 2 alin. (5) din Legea nr. 192/2006, partile pot recurge la mediere atunci cand este vorba despre drepturi de care ele pot dispune.

15. Referitor la critica autoarei exceptiei, Curtea constata ca prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 stipuleaza ca, daca legea nu prevede altfel, partile, persoane fizice sau persoane juridice, sunt obligate sa participe la sedinta de informare privind avantajele medierii, inclusiv, daca este cazul, dupa declansarea unui proces in fata instantelor competente, in vederea solutionarii pe aceasta cale a conflictelor in materie civila, de familie, precum si in alte materii, in conditiile prevazute de lege. In ceea ce priveste domeniul de aplicare al procedurii obligatorii, desi art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 trimite, cu titlu general, la conflictele in materie civila, de familie, precum si in alte materii, in realitate, partile sunt tinute sa faca dovada participarii la sedinta de informare doar in materiile reglementate prin art. 60¹ alin. (1) lit. a) -f) din aceeasi lege.

16. Sanctiunea instituita in caz de nerespectare a obligatiei de a participa la sedinta de informare privind avantajele medierii, obligatie prevazuta de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, este reglementata in cuprinsul art. 2 alin. (1²) din aceeasi lege potrivit caruia "Instanta va respinge cererea de chemare in judecata ca inadmisibila in caz de neindeplinire de catre reclamant a obligatiei de a participa la sedinta de informare privind medierea, anterior introducerii cererii de chemare in judecata, sau dupa declansarea procesului pana la termenul dat de instanta in acest scop, pentru litigiile in materiile prevazute de art. 60¹ alin. (1) lit. a) -f). " Astfel, Curtea observa ca, in situatia in care nu este respectata obligatia de a participa la sedinta de informare privind beneficiile medierii, instanta va respinge cererea de chemare in judecata ca inadmisibila, sanctiunea fiind instituita de o norma imperativa.

17. Curtea retine ca alin. (1²) al art. 2 din Legea nr. 192/2006 a fost introdus prin art. I pct. 2 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 90/2012 pentru modificarea si completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator, precum si pentru modificarea art. II din Legea nr. 115/2012 pentru modificarea si completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator, ordonanta de urgenta publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 878 din 21 decembrie 2012. Curtea retine, totodata, ca, potrivit dispozitiilor tranzitorii cuprinse in art. VII din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 4/2013 privind modificarea Legii nr. 76/2012 pentru punerea in aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedura civila, precum si pentru modificarea si completarea unor acte normative conexe, care modifica art. III din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 90/2012, "Dispozitiile art. 2 alin. (1²) din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator, cu modificarile si completarile ulterioare, referitoare la sanctiunea inadmisibilitatii cererii de chemare in judecata, se aplica numai proceselor incepute dupa data de 1 august 2013."

18. Curtea remarca faptul ca, desi art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 se refera la obligatia partilor de a participa la sedinta de informare privind avantajele medierii, alin. (1²) al aceluiasi articol prevede sanctiunea inadmisibilitatii cererii de chemare in judecata numai pentru situatia in care reclamantul nu si-a indeplinit aceasta obligatie. Ca atare, paratul nu este obligat sa participe la o astfel de sedinta, singura conditie pe care reclamantul trebuie sa o indeplineasca este sa se adreseze unui mediator care sa il notifice pe parat, in conditiile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, adresandu-i o invitatie scrisa, ce poate fi transmisa prin orice mijloc ce asigura confirmarea primirii textului. Dovada participarii la sedinta de informare privind avantajele medierii se face printr-un

certificat de informare eliberat de mediatorul care a realizat informarea. Daca una dintre parti refuza in scris participarea la sedinta de informare, nu raspunde invitatiei prevazute la art. 43 alin. (1) ori nu se prezinta la data fixata pentru sedinta de informare, se intocmeste un proces-verbal, care se depune la dosarul instantei.

19. In acest context, Curtea retine ca, asa cum rezulta din coroborarea art. 2 alin. (1) cu alin. (1²) din Legea nr. 192/2006, pentru a se adresa instantei cu o cerere de chemare in judecata, pentru litigiile in materiile prevazute de art. 60¹ alin. (1) lit. a) -f) din legea precitata, legiuitorul a instituit in sarcina justitiabilului o obligatie noua, si anume aceea de a se adresa in prealabil unui mediator, pentru ca acesta sa il informeze despre avantajele medierii. In aceste conditii, Curtea constata ca introducerea obligativitatii informarii asupra medierii este in contradictie cu art. 21 din Legea fundamentala.

20. Curtea retine, totodata, ca in preambulul Directivei 2008/52/CE a Parlamentului European si a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii in materie civila si comerciala, publicata in Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 136 din 24 mai 2008, se prevede ca "medierea ar trebui sa constituie o procedura voluntara, in sensul ca partile sunt ele insele responsabile de procedura si o pot organiza dupa cum doresc si incheia in orice moment." De asemenea, art. 3 lit. a) din directiva defineste medierea ca fiind un proces "in care doua sau mai multe parti intr-un litigiu incearca, din proprie initiativa, sa ajunga la un acord privind solutionarea litigiului dintre ele (...)" Art. 5 alin. (1) intitulat "Recurgerea la mediere" prevede ca "o instanta la care a fost introdusa o actiune poate, atunci cand este cazul si avand in vedere toate circumstantele cazului respectiv, sa invite partile sa recurga la mediere pentru a solutiona litigiul. Instanta poate, de asemenea, invita partile sa participe la o sesiune de informare privind recurgerea la mediere daca astfel de sesiuni sunt organizate si sunt usor accesibile." Ca atare, dispozitiile acestei directive se refera doar la posibilitatea, si nu la obligatia partilor de a urma procedura medierii, deci nimic obligatoriu referitor la mediere si, cu atat mai putin, la procedura prealabila de informare cu privire la avantajele medierii.

21. In acest context, Curtea constata ca, desi atat legislatia nationala, respectiv Legea nr. 192/2006 si Codul de procedura civila [art. 227 alin. (2) teza finala], cat si Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European si a Consiliului consacra medierea ca fiind o procedura facultativa, alternativa si informala, art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006 prevede ca partile sunt obligate sa participe la sedinta de informare privind avantajele medierii, sub sanctiunea inadmisibilitatii cererii de chemare in judecata, instituita de alin. (1²) din acelasi articol. Asa fiind, desi medierea este facultativa, totusi sedinta de informare privind avantajele medierii este obligatorie.

22. Curtea apreciaza, totodata, ca reglementarea legala criticata, respectiv art. 2 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, prin care partile sunt obligate la parcurgerea procedurii de informare asupra medierii, rastoarna prezumtia irefragabila "nemo censetur ignorare legem". Daca legea, in speta Legea nr. 192/2006, cu toate modificarile ei, este publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, potrivit acestui adagiu, cetateanul beneficiaza de prezumtia de cunoastere a legii. Ca atare, nu este justificata o procedura speciala de informare asupra continutului unei atare legi. In mod indubitabil aceasta obligatie instituita sub orice sanctiune, nu doar sub aceea a inadmisibilitatii cererii de chemare in judecata, contravine dispozitiilor art. 21 din Constitutie, care prevad ca nicio lege nu poate ingradi exercitarea accesului liber la justitie. Obligativitatea participarii la informarea despre avantajele medierii reprezinta o ingradire a accesului liber la justitie, deoarece se constituie intr-un filtru pentru exercitarea acestui drept constitutional, iar prin sanctiunea inadmisibilitatii cererii de chemare in judecata, acest drept este nu doar ingradit, ci chiar interzis.

23. Intrucat pot exista situatii in care persoanele fizice sau juridice doresc ca solutionarea conflictului sa se faca exclusiv de catre instanta de judecata, Curtea constata ca prin reglementarea legala criticata nu le este permis acestora sa aprecieze singuri daca au sau nu nevoie de aceasta informare. Accesul liber la justitie reprezinta facultatea fiecarei persoane de a se adresa unei instante judecatoresti pentru apararea drepturilor sale sau valorificarea intereselor sale legitime. Orice limitare a acestui drept, oricat de neinsemnata ar fi, trebuie sa fie temeinic justificata, analizandu-se in ce masura dezavantajele create de ea nu cumva depasesc posibilele avantaje. Atat in jurisprudenta Curtii Constitutionale, cat si in jurisprudenta Curtii Europene a Drepturilor Omului, se arata ca "simpla sa consacrare legala, chiar si la nivelul suprem, prin Constitutie, nu este de natura a asigura si o eficacitate reala a acestuia, atat timp cat, in practica, exercitarea sa intampina obstacole. Accesul la justitie trebuie sa fie asigurat, in consecinta, in mod efectiv si eficace" (a se vedea, spre exemplu, Decizia Curtii Constitutionale nr. 670 din 18 mai 2011, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 421 din 16 iunie 2011).

24. Ca atare, Curtea considera ca procedura prealabila obligatorie a informarii asupra avantajelor medierii apare ca fiind o piedica in calea realizarii si obtinerii de catre cetatean a drepturilor sale in justitie. Mai mult, o procedura constand in informarea asupra existentei unei legi apare, neindoielnic, ca o incalcare a dreptului de acces la justitie, ce pune asupra justitiabilului o sarcina inoportuna, cu atat mai mult cu cat procedura se rezuma la o simpla obligatie de informare, si nu la incercarea efectiva de solutionare a conflictului prin mediere, astfel incat participarea partilor la sedinta de informare in fata mediatorului este una cu caracter formal.

25. In contextul celor mai sus retinute, Curtea constata ca obligatia instituita in sarcina partilor, persoane fizice sau persoane juridice, de a participa la sedinta de informare privind avantajele medierii, sub sanctiunea inadmisibilitatii cererii de chemare in judecata, este o masura neconstitutionala, fiind contrara dispozitiilor art. 21 din Constitutie.

26. Avand in vedere art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea si functionarea Curtii Constitutionale, care prevede ca, "In caz de admitere a exceptiei, Curtea se va pronunta si asupra constitutionalitatii altor prevederi din actul atacat, de care, in mod necesar si evident, nu pot fi dissociate prevederile mentionate in sesizare", Curtea isi va extinde controlul de constitutionalitate si asupra prevederilor art. 2 alin. (1²) din Legea nr. 192/2006, care institutie sanctiunea inadmisibilitatii cererii de chemare in judecata in caz de neindeplinire a obligatiei de a participa la sedinta de informare privind medierea, obligatie prevazuta de art. 2 alin.

(1) din aceeași lege, text de lege criticat în cauză.

27. Pentru argumentele expuse mai sus, Curtea constată că prevederile art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, sunt neconstituționale și contravin art. 21 din Constituție care consacră accesul liber la justiție.

28. În ceea ce privește prevederile art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, Curtea reține că prin această reglementare legiuitorul a circumstanțiat materiile în care partile sunt ținute să facă dovada participării la ședința de informare, prevăzută de art. 2 alin. (1) din aceeași lege, sub sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată. Mai exact, obligativitatea participării la ședința de informare cu privire la avantajele medierii nu privește toate materiile în care este posibilă medierea, ci este limitată expres la anumite domenii, acestea fiind următoarele: protecția consumatorului [lit. a), care trebuie coroborată și cu art. 2 alin. (2) din lege], dreptul familiei [lit. b), în situațiile prevăzute de art. 64, respectiv în ceea ce privește continuarea căsătoriei, partajul bunurilor comune, exercitiul drepturilor părintești, stabilirea domiciliului copiilor, contribuția părinților la întreținerea acestora, orice alte neîntelegeri care apar în raporturile dintre soți, cu privire la drepturi de care aceștia pot dispune potrivit legii], litigiile privind posesia, granțuirea, stramutarea de hotare, orice alte litigii ce privesc raporturile de vecinătate [lit. c)], în cauzele de malpraxis, dacă vreo lege specială nu prevede o altă procedură [lit. d)], în litigiile de muncă în legătură cu contractul individual de muncă [lit. e)], în litigiile civile a căror valoare este sub 50.000 lei, cu excepția cazurilor în care s-a pronunțat o hotărâre executorie de deschidere a procedurii de insolvență, a acțiunilor referitoare la registrul comerțului și a cazurilor în care partile aleg să parcurgă procedura ordonanței de plată, prevăzută de art. 1.013-1.024 din noul Cod de procedură civilă sau a cererilor de valoare redusă, prevăzută de art. 1.025-1.032 din noul Cod de procedură civilă [lit. f)].

29. În acest context, Curtea apreciază că art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 trebuie privit din prisma efectelor declarării ca neconstituționale a prevederilor art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006. Astfel, în cazul în care partile vor opta pentru mediere, în scopul rezolvării diferendelor existente între ele, acestea se vor prezenta la ședința de informare cu privire la avantajele medierii doar în situația în care vor considera necesară participarea la o astfel de ședință, pentru informații și lamuriri cu privire la avantajele medierii. Cu această ocazie, mediatorul are obligația să dea orice explicații partilor cu privire la activitatea de mediere, pentru ca acestea să înțeleagă scopul, limitele și efectele medierii, în special asupra raporturilor ce constituie obiectul conflictului. Participarea la ședința de informare nu va mai reprezenta însă o obligație pentru parti, ci o opțiune voluntară a persoanelor interesate să recurgă la o asemenea metodă alternativă, facultativă, de soluționare a conflictelor. Așa fiind, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 este neîntemeiată.

30. În ceea ce privește critica referitoare la art. 200 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acest text de lege a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare. În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 66 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 17 aprilie 2014, și Decizia nr. 97 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 28 aprilie 2014, prin care Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect și a constatat că prevederile de lege criticate sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

31. Prin aceste decizii, Curtea a reținut că textul de lege criticat dispune în legătură cu necesitatea verificării cererii de chemare în judecată de către completul caruia i s-a repartizat aleatoriu cauza, precum și asupra obligativității regularizării acesteia, în cazul în care nu îndeplinește anumite cerințe prevăzute în art. 194-197 din Codul de procedură civilă, referitoare la cuprinsul cererii de chemare în judecată, numărul de exemplare, timbrarea cererii sau la cazurile de nulitate a acesteia. În acest context, Curtea a constatat că procedura prevăzută de textul de lege criticat are drept scop remedierea unor lipsuri ale acțiunii introductive, astfel încât, la momentul demarării procedurii de fixare a primului termen de judecată, aceasta să cuprindă toate elementele prevăzute de art. 194 din Codul de procedură civilă. Legiuitorul a dorit astfel disciplinarea partilor din proces și, în acest fel, respectarea principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil. O asemenea procedură nu este de natură să afecteze însăși esența dreptului protejat, având în vedere că este însoțită și de garanția conferită de dreptul de a formula o cerere de reexaminare, potrivit art. 200 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Mai mult, instanța de judecată se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției, și nu fondul cauzei.

32. Așa fiind, Curtea a stabilit că, atât timp cât procedura criticată nu privește însăși judecarea pe fond a cererii introductive, prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă nu înfrâng dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor, respectiv la drepturile civile, în accepțiunea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbateră, cu citarea partilor.

33. Referitor la susținerea autoarei excepției privind încălcarea art. 21 din Constituție, Curtea a reținut, potrivit jurisprudenței sale constante (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994), că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a accesului liber la justiție. Mai mult, în jurisprudența citată s-a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se infaptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfasurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție.

34. De asemenea, în jurisprudența Curtii Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza Lungoci împotriva României, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, s-a arătat că accesul liber la justiție implică prin natură să o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului.

35. Curtea Constituțională a constatat că instituirea unor condiții formale ale cererii de chemare în judecată nu poate fi considerată de plano drept o negare a efectivității dreptului de acces la justiție, ci aceasta constituie o

expresie a obligativitatii exercitarii drepturilor si libertatilor cu buna-credinta, in limitele instituite de lege. Mai mult, nerespectarea conditiilor prescrise pentru conformitatea cererii introductive de instanta nu atrage in mod neconditionat anularea actului procedural, existand posibilitatea modificarii sau completarii acestuia in termenul stabilit de instanta.

36. Asa fiind, intrucat nu au intervenit elemente noi, de natura sa justifice reconsiderarea jurisprudentei in materie a Curtii Constitutionale, solutia si considerentele deciziilor amintite isi pastreaza valabilitatea si in prezenta cauza.

Pentru considerentele expuse mai sus, in temeiul art. 146 lit. d) si al art. 147 alin. (4) din Constitutie, precum si al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) si al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUTIONALA

In numele legii

DECIDE:

1. Admite exceptia de neconstitutionalitate ridicata de Societatea Comerciala CEZ Vanzare - S.A. din Craiova, judetul Dolj, prin mandatar Societatea Comerciala EOS KSI Romania - S.R.L. din Bucuresti, in Dosarul nr. 14.501/215/2013 al Judecatoriei Craiova - Sectia civila si constata ca prevederile art. 2 alin. (1) si (1²) din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator sunt neconstitutionale.

2. Respinge, ca neintemeiata, exceptia de neconstitutionalitate ridicata de acelasi autor in acelasi dosar al aceleiasi instante si constata ca prevederile art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea si organizarea profesiei de mediator, precum si cele ale art. 200 din Codul de procedura civila sunt constitutionale, in raport cu criticile formulate.

Definitiva si general obligatorie.

Decizia se comunica celor doua Camere ale Parlamentului, Guvernului si Judecatoriei Craiova - Sectia civila si se publica in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I.

Pronuntata in sedinta din data de 7 mai 2014.

PRESEDINTELE CURTII
CONSTITUTIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid-Alina Tudora